

ЗМІСТ

| | |
|------------------------------|-----|
| Пролог..... | 5 |
| ЧАСТИНА 1. ЛЯЛЕЧКА | |
| Глава 1..... | 6 |
| Глава 2..... | 15 |
| Глава 3..... | 27 |
| Глава 4..... | 42 |
| Глава 5..... | 59 |
| ЧАСТИНА 2. ЧУДОВИСЬКО | |
| Глава 1..... | 72 |
| Глава 2..... | 84 |
| Глава 3..... | 95 |
| Глава 4..... | 108 |
| Глава 5..... | 122 |
| Глава 6..... | 138 |
| Глава 7..... | 146 |
| Глава 8..... | 156 |
| Глава 9..... | 168 |
| Глава 10..... | 179 |
| Глава 11..... | 197 |
| Глава 12..... | 209 |
| Глава 13..... | 224 |
| Глава 14..... | 238 |
| Глава 15..... | 248 |

Пролог

Перше, що він відчув, оговтуючись, це гострий біль у всьому тілі, коли будь-який рух завдає нестерпних страждань. Лежати на спині — єдине, чого йому хотілося, і все-таки він розплющив очі. Його засліпило світло, яке йшло згори: над ним нависав яскравий квадрат сонця. Цей вогненний потік приголомшував бездоганною формою, чистотою ліній і такою жаданою надією. Світло здавалося живим, притягувало, наче магніт. Та раптом гуркіт з небес — сонце згасло. Навколишній простір потонув у непроглядній темряві. Зір втратив точку опори, хоча мозок продовжував чіплятися за реальність. У ніздрі вдарив шалений сморід: запах згнилої плоті, вогкості землі, випорожнення, через що до горла підступила нудота. А ще його мучила спрага. Може, через нав'язливий звук — десь неподалік крапала вода. Крапля за краплею. Кап! Кап! Хіба це не катування?

Кінчиками пальців він торкнувся поверхні бетонної підлоги. Вона виявилася прохолодною та вологою. Настільки вологою, що його охопило хвилювання. Долаючи біль, він перевернувся на живіт і почав злизувати рідину просто з бетону. Це викликало в ньому огиду й задоволення одночасно. Так могло тривати довго, якби поблизу не пролунав дряпливий звук, ніби щось пиляли крихітною пилкою. Він підвів голову та напружив слух, його тілом побігли мурахи. Невже тут хтось є? Чи йому почулося?

Він знову ліг на спину та заплющив очі. Його серце вибухало уривчастим ритмом, липкий піт цівками стікав з лоба. Йому насилу вдалося вирівняти дихання. Тим паче, що звук більше не повторювався і можна було трохи перепочити. Проте наступної миті щось вчепилося йому в ногу — і він закричав так голосно, як не кричав ніколи в житті...

ЧАСТИНА 1. ЛЯЛЕЧКА

Раз, два, три, чотири, п'ять!
Уночі ляльки не сплять...

Глава 1

Зупиняючись, потяг сіпнувся, від чого Лялечка прокинулася та розплющила очі. Її серце калатало, наче божевільне. В купе, крім неї, нікого не було, вікно золотило вранішнє сонячне світло. Дівчинка перелякано витріщилася на порожнє місце, де спав батько. Куди він подівся? Невже покинув її? І як вона могла заснути, цього не помітивши? Вочевидь, давалися взнаки безсонна ніч і втома останніх тижнів, що лягла на її плечі важким тягарем. Після похорону матері минуло майже три місяці, проте Лялечка й досі не могла спати ночами. Вона лежала у ліжку з розплющеними очима, і тільки мерехтіння нічної лампи сповіщало, що на вулиці глибока ніч, а до ранку ще ціла вічність. Натомість вдень вона буквально засинала на ходу, стала неухажною, поводитися мов зомбі, могла впасти в сон за обіднім столом або в парку на лавочці. Саме тоді батько і прийшов до думки, що час змінити середовище: переїхати не просто в інший будинок, а в інше місто, де вона зможе оговтатися від страшної втрати. Він кинув роботу, поклав у валізи їхні нечисленні пожитки, купив квитки на потяг і повіз її в нове життя.

Несподівано двері в купе відчинилися — на порозі постав батько.

— Добре, що ти прокинулася, — він невдоволено подивився на Лялечку. — Я вже хотів тебе будити.

Він був замкнутою людиною, можна сказати, похмурою, і майже ніколи не виявляв почуттів до доньки. Через це Лялечка часом не знала, як поводитися, і намагалася зайвий раз не дратувати його питаннями. Але зараз образа взяла гору.

— Я думала, ти мене кинув, — вимовила вона з докором і шморгнула носом.

— Дурниці! Я розмовляв з провідником. Тебе не можна залишити й на хвилину, — буркнув він у відповідь.

— Мені було страшно.

— Страшно їй. Краще б зібрала свої речі.

— Ми що, приїхали? — вона з подивом втупилась у вікно, розглядаючи людей на пероні та розчісуючи своє густе темно-каштанове волосся. Від її страхів не залишилося й сліду. — Яюсь тут брудно.

— На вокзалах завжди брудно, — батько витягнув валізи з багажного відділення та опустив їх на підлогу.

— Мені тут не подобається, — насупилася Лялечка. Вона із самого початку була проти переїзду, але заперечувати батькові не посміла.

— Досить базікати — надягай рюкзак! Та не забудь свого віслюка, щоб потім не шукати його по всіх вагонах.

— Гаразд, — попри звичну суворість батька, дівчинка раділа його присутності. Вона закинула свій маленький рюкзак на спину та підхопила з полиці Хосе, улюбленого плюшевого віслючка, якого так охрестила на честь героя однієї іспанської казки.

Батько злегка підштовхнув дочку до виходу. Хвилину по тому вони стояли на пероні, озираючись навколо: дев'ятирічна дівчинка в жовтому сарафані, з фіолетовим рюкзаком за спиною та іграшкою під пахвою, і високий огрядний чоловік, немолодий, темноволосий, з двома здоровенними валізами.

Лялечка не помилилася — вокзал мав не найкращий вигляд. Головна споруда з квітковими касами та залом очікування була побудована ще в минулому столітті — принаймні так свідчив напис «Сатоя 1890» на гострокутному фронтоні — і відтоді про неї піклувалися вельми умовно. За багато років фасад набув брудно-сірого відтінку, ставши схожим на старий склеп, й аркові вікна тільки посилювали це відчуття. До того ж всюди було розкидано сміття: обгортки від морозива, недопалки, порожні пляшки з-під пива. У повітрі тхнуло гаром, потом і якоюсь тухлятиною. Лялечці не хотілося тут залишатися. Вона схопила батька за рукав і потягнула у напрямку, куди рухалися інші пасажирів з потягу.

— Тихіше, тихіше, я сам знаю, куди йти.

Вони звернули за ріг і побачили площу напівкруглої форми, де з одного боку вишикувалися рейсові автобуси, з протилежного — стояли таксі. Тут утворилася черга з пасажирів, тому їм довелося деякий час чекати. Сонце в ці години вже

припікало, що було нормально для середини липня, і Лялечка відразу захотіла пити. Проте вона мужньо терпіла, боячись розсердити батька. Хоча той і сам сильно пітнів, щохвилини змахував з лоба осоружні липкі краплі, його обличчя почервоніло та стало схожим на варений буряк. Нарешті валізи відправились у багажник таксі, Лялечка залізла на заднє сидіння, а батько сів поруч з шофером.

Таксист сподобався Лялечці з першого погляду. У нього була красива засмага та ямочки на щоках, які з'являлися, коли він усміхався. А усміхався він постійно, немов світ існував для того, щоб бачити його усмішку. Водій без угаву базикав про все: про спеку, про приїжджих, яких цього року значно більше, ніж минулого, про ціни на бензин і запчастини, про занадто тепле море. Батько майже не підтримував розмову, і незабаром бесіда згасла сама собою.

Лялечка відвернулася до вікна. Повз неї пропливали акуратні будиночки, незнайомі дерева за фарбованими парканами, висотні споруди, сквери, магазини. Вулицями розгулювали засмагли люди з дітьми й собаками, автівки гурчали у заторах, скрізь продавали квіти. А тоді вона побачила море: воно блищало вдалині, ніби рідке золото, сяяло, мерехтіло, спалахувало у променях сонця, тікало нескінченною гладдю до самого обрію. Та несподівано для себе Лялечка дійшла висновку, що тут їм буде не так погано, як вона думала, і тато правильно зробив, вирішивши перебраться в інше місто.

Ледь таксі загальмувало, батько розплатився з водієм і вийшов з автівки.

— Ми приїхали, — він відчинив задні дверцята, щоб допомогти Лялечці, а тоді забрав валізи з багажника.

Її здивував будинок, де вони планували жити. Судячи з усього, його давно ніхто не доглядав. В око впадав скособочений паркан, некошена трава у дворі, темні очниці брудних вікон. Та запах. Чи то вогкості, чи то гнилих фруктів. Щоправда, розкішний сад із затишними тінявими куточками та купою фруктових дерев рятував ситуацію. Лялечка уявила, як зможе грати під їхніми кронами зі своїм віслучком, влаштовувати вечірне чаювання, а коли яблука дозріють, зривати їх і складати у великий кошик.

Вони попрямували кам'яною доріжкою до будинку, де батько відчинив двері ключем, який був захований під вазоном,

та заніс валізи всередину. Лялечці здалося, що його настрій анітрохи не покращився. І хоча їй хотілося дізнатися більше про будинок, вона нічого не сказала і мовчки подалася до вітальні.

Тут теж тхнуло вогкістю, а ще пилом і старими речами — від пилу навіть залоскотало в носі. Меблі у вітальні здавалися ветхими, оббивка на дивані та стільцях вилиняла, як і шпалери світло-зеленого кольору. Незграбний комод з бронзовими ручками нагадував той, що стояв у матусі в кімнаті: напевно, всі комоди у світі виготовляють на одній фабриці. Єдине, що Лялечці сподобалося, старовинний годинник на стіні та дзеркало в золотій рамі над комодом, яке висіло під нахилом, що дозволяло їй бачити себе в повний зріст і водночас не ставати навшпиньки.

За вітальнею йшла кухня, в кінці коридору були розташовані ванна кімната та маленька спальня, куди батько заніс валізу Лялечки. Іншу, більшу за розміром спальню поруч зі входом у будинок, він обрав для себе.

— Починай розбирати речі, а я ненадовго вийду — треба купити щось до обіду, — батько поставив валізу на ліжку і, відкривши кришку, зник за дверима.

Лялечка скинула рюкзак і зиркнула на речі у валізі: сукні, кофти, різні дрібниці, шкільне приладдя. Їй не хотілося зараз ними займатися, але вибору у неї не було. Цієї миті грюкнули входні двері. Отже, вона залишилася на самоті: в чужому будинку, в чужому місті, ні з ким не знайома, не уявляючи, що робити в разі нещастя. Наприклад, якщо тата зіб'є автівка чи він зламає ногу. Подібні речі іноді трапляються з дорослими. Поки не захворіла мама, Лялечка була впевнена, що її батьки завжди будуть поруч. А раптом і тата не стане, що їй тоді робити? Бігти до сусідів? Телефонувати своїй тітці, яка живе на іншому кінці світу? Тоді варто перевірити, чи є в будинку телефон. Інакше, кепські її справи.

Лялечка залишила валізу та, пройшовши коридором, повернулася до вітальні. Вона пошукала очима телефонний апарат — в їхньому старому будинку він стояв на тумбочці поруч з настільною лампою. Але тут все мало інший вигляд: диван, комод, два масивні крісла, декілька стільців навколо великого круглого столу і жодного телефона. А може, він у кімнаті, яку батько зробив своєю спальнею? Проте телефона і там не було.